

[Anna-Marie Hansen]

der skal afvikles, lige til det sidste kan opretholde uddannelsesstilbud, hvor kvaliteten er af en nogenlunde standard? Eller er det hensigten, at de studerende midt i et studieforløb skal skifte seminarium? Jeg mener, at det er nogle spørgsmål, der ikke er tilstrækkeligt belyst.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Det drejer sig om rent praktiske ting, så det er jo netop det, ministeren vil gå i gang med at forhandle om.

Med hensyn til det med at høre efter har der jo først og fremmest været kritik på de berørte seminarier, og det er jo ikke så underligt. Hvis vi havde peget på nogle andre, havde kritikken været et andet sted. Men kritik af, at vi skal have færre seminarier, har jeg faktisk ikke hørt ret mange steder. Selv Danmarks Lærerforening har været inde på, at der var for mange seminarier; det synes jeg lige skal understreges.

Socialdemokratiet siger åbenbart, at man gik ind for at redde de tre seminarier nu, hvor man havde skiftet navnene ud. Vil det sige, at regeringens oprindelige forslag faktisk var de vises sten? Det synes jeg er meget interessant.

Til fru Jytte Andersen vil jeg sige, at hun egentlig har fuldstændig ret. Når man tænker på, hvor megen larm der har været over de seks lærerseminarier, er det forbløffende, så lidt der i virkeligheden har været det andet sted. På den anden side mener jeg stadig væk, at begrundelsen er lige så god, som når det gælder lærerseminarierne. Men hun har fuldstændig ret: Det er sådan set forkert, at vi fuldstændig glemmer det i debatten.

Marianne Jelved (RV):

Processen i denne sag er blevet mistænkeliggjort. Jeg vil ikke lægge skjul på, at det har berørt mig temmelig meget og givet anledning til mange overvejelser.

I august 1988 fremlagde regeringen et forslag til rationalisering af seminariestrukturen. Vi har selvfølgelig haft drøftelser forinden i regeringspartierne om kriterier osv., og vi var enige om, at man ikke længere skulle acceptere 2-sporede seminarier i Danmark, at vi ikke skulle nedlægge uddannelsespladser, at ingen byer måtte miste uddannelsesaktiviteter, og at lærerseminarierne skulle fordeles jævnt over landet og f.eks. ikke koncentrerer i de større by-

er. Diskussionen har gået bredt over landet siden slutningen af august 1988, og folketingsmedlemmer har haft mange kontakter med lærerstuderende, lærere, rektorer, byråd, amtsråd osv.; selv lokale erhvervsforeninger har henvendt sig. Og det er godt nok.

Da Det Regionale Udvalgs svar kom i begyndelsen af november 1988, indkaldte ministeren til et møde med Folketingets otte partier for at spørge, om partierne ville medvirke til at udarbejde et forslag til rationalisering af seminariestrukturen, bl.a. på baggrund af Det Regionale Udvalgs svar. De fem oppositionspartiets svar var: Nej tak, vi afventer regeringens udspil; så kan vi vende tilbage til forhandlingerne, når det er lagt frem.

I en sådan situation har regeringen valgt mellem to muligheder: enten at droppe sagen totalt eller at fremlægge sit eget forslag til forhandling. Og der var i hvert fald hos mig ikke skygge af tvivl om, at selvfølgelig skulle regeringen ikke droppe et seriøst og ordentligt forslag om at ændre seminariestrukturen. Det er radikal uddannelsespolitik at skaffe den bedste kvalitet af uddannelserne, og det sker ikke på 2-sporede seminarier, skal jeg understrege specielt over for de ordførere, der har mistænkeliggjort Det Radikale Venstres ønsker i denne sag.

Den 6. december 1988 havde vi første behandling i salen. Jeg har gjort mig den ulejlighed at læse både første- og andenbehandlingen før denne tredjebehandling. Når jeg genlæser det, må jeg undre mig over de forargede reaktioner, der kommer på forløbet efter førstebehandling.

Ved førstebehandling sker der interessante ting:

Socialdemokratiet afviser regeringens forslag, bl.a. fordi – og jeg citerer fra den socialdemokratiske ordførers slutning – der er tale om »kortsigtede besparelsesforslag uden dokumenteret saglighed«.

De tre oppositionspartier CD, Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet melder enslydende ud, om end med forskelligt ordvalg, at man gerne vil medvirke, ikke med lige de seminarier, som regeringen har foreslået, men man vil gerne forhandle. Hvorpå Socialdemokratiets ordfører, fru Helle Degn, går på talerstolen og håner regeringen, fordi regeringen »må inkasere endnu et nederlag. Den kan ikke komme igennem med det fremsatte forslag«.